

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **L. K.**, zast. Mgr. Dmitrijem Pavlenkem, advokátem se sídlem v Jičíně, Husova 393, proti žalovanému: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Valdice**, Nám. Míru 55, Valdice, v řízení o žalobě proti Závěrečné zprávě ředitele Věznice Valdice ze dne 23. 8. 2013, o provedeném šetření ve věci stížnosti žalobce, **t a k t o :**

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním označeným jako „Žaloba proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu“ se žalobce domáhá přezkoumání vyrozumění ředitele Věznice Valdice ze dne 23. 8. 2013 s názvem „Závěrečná zpráva o provedeném šetření ve věci podání ods. Krajčíka“ (dále „Závěrečná zpráva“). V podání uvedl, že rozhodnutím vychovatele ze dne 2. 8. 2013 mu byl uložen kázeňský trest spočívající v umístění do uzavřeného oddělení na tři dny. Kázeňský trest vykonal v době od 2. 8. do 5. 8. 2013.

Proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu si žalobce podal neprodleně po jeho udělení (resp. po oznámení rozhodnutí o uložení kázeňského přestupku) stížnost, o které rozhodl dne 8. 8. 2013 speciální pedagog, který žalobcovu stížnost zamítl.

Dále žalobce uvedl, že ve svém dopise ze dne 4. 8. 2013 podrobně popsal důvody své stížnosti týkající se průběhu řízení o uložení kázeňského trestu a podání zaslal k rukám ředitele věznice. Výsledek šetření ředitele Věznice Valdice s názvem Závěrečná zpráva ze dne 23. 8. 2013 obdržel žalobce dne 26. 8. 2013. Toto

vyrozumění ředitele věznice považoval žalobce za rozhodnutí o jím podané stížnosti. S ohledem na datum jeho doručení dovodil, že je zachována lhůta pro podání žaloby.

V žalobě následně podrobně popsal okolnosti svého případu, které vedly kompetentní orgány k jeho kázeňskému potrestání. Závěrem požadoval „zrušit rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu ze dne 2. 8. 2013 a všechna rozhodnutí na toto rozhodnutí obsahově navazující.“

Současně se žalobou požádal žalobce o přiznání osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. Po ověření, že v konkrétním případě došlo k naplnění zákonných podmínek dle § 36 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), přiznal krajský soud žalobci zcela osvobození od soudního poplatku a ustanovil mu k ochraně jeho zájmů v této věci zástupce (§ 35 odst. 8 s. ř. s.).

Ustanoveného zástupce krajský soud vyzval usnesením ze dne 22. 4. 2014, č. j. 30A 4/2014-43, k odstranění vad podání a k řádnému doplnění žaloby. Ta byla doplněna podáním ze dne 25. 7. 2014. Dle jeho upřesnění **žaloba směřuje proti „rozhodnutí“ ředitele Věznice Valdice č. j. VS 10/071/0001/2013-22/PRST/101 ze dne 23. 8. 2013, které bylo žalobci doručeno dne 26. 8. 2013.** Žaloba míří do všech výroků „rozhodnutí“ s tím, že v důvodech, pro které žalobu podal, setrval žalobce na svém původním podání, v němž své výhrady řádně rozvedl. Tvrdil, že jedině toto vyrozumění o provedeném šetření lze považovat za rozhodnutí o stížnosti proti uložení kázeňského trestu. Odkázal na ust. § 52 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), podle kterého má o stížnosti proti uložení kázeňského trestu rozhodnout ředitel věznice. Žalovaná v daném případě neargumentuje ani nedokládá, že by k tomuto rozhodování pověřila nějakého jiného zaměstnance. Rovněž setrval na původně navrženém petitu výroku rozsudku.

K výzvě krajského soudu se k podané žalobě velmi podrobně vyjádřil žalovaný ve svém stanovisku ze dne 6. 2. 2014. Žalovaný ve vyjádření podrobně popsal historii, která předcházela uložení kázeňského trestu. Připomněl, že **dne 2. 8. 2013 vychovatel věznice** uložil žalobci podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o výkonu trestu odnětí svobody kázeňský trest spočívající v umístění žalobce do uzavřeného oddělení na 3 dny, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Kázeňský trest byl uložen z důvodu porušení § 29 odst. 1 a § 30 odst. 4 (správně odst. 5) zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Téhož dne bylo rozhodnutí žalobci oznámeno (doručeno) a žalobce si proti rozhodnutí podal stížnost.

O stížnosti rozhodl **dne 8. 8. 2013 speciální pedagog** věznice tak, že správnost uloženého kázeňského trestu potvrdil. Rovněž ještě téhož dne, tedy 8. 8. 2013, bylo žalobci doručeno rozhodnutí o stížnosti, jak je osvědčeno jeho podpisem, včetně poučení o možnosti podat si v souladu s ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu u příslušného krajského soudu. Další část vyjádření se věnuje podrobnému popisu pravidel pro ukládání kázeňských trestů odsouzeným s odkazem citaci konkrétních ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Dále žalovaný namítl zmeškání lhůty pro podání žaloby, neboť žalobce byl s rozhodnutím o uložení kázeňského trestu seznámen dne 8. 8. 2013, přičemž žalobu podal u krajského soudu teprve dne

25. 10. 2013 (k přepravě poštou podáno dne 24. 10. 2013 – poznámka krajského soudu). Závěrem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Ze správního spisu předloženého žalovaným krajský soud ověřil okolnosti případu, které jsou mezi účastníky řízení nesporné. Žalobce se dne 2. 8. 2013 dopustil jednání, za které mu vychovatel věznice uložil kázeňský trest (§ 46 odst. 3 písm. f) zákona o výkonu trestu odnětí svobody). Týž den si žalobce podal proti kázeňskému trestu stížnost (§ 52 odst. 1 téhož zákona). O stížnosti rozhodl dne 8. 8. 2013 speciální pedagog věznice (§ 52 odst. 1 a odst. 3 stejného předpisu).

V mezidobí ode dne uložení kázeňského trestu do dne rozhodnutí o stížnosti učinil žalobce podání adresované přímo řediteli Věznice Valdice. Podání sepsal dne 4. 8. 2013, doručeno bylo den následující. Podání nazval „Stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu – odůvodnění“ a v jeho obsahu popsal skutečnosti, na základě kterých dovozoval, že mu byl kázeňský trest uložen neoprávněně. Ředitel věznice vyhotovil dne 23. 8. 2013 odpověď s názvem „**Závěrečná zpráva o provedeném šetření ve věci podání ods. K.**“, která byla žalobci doručena dne 26. 8. 2013. Obsahem Závěrečné zprávy je zachycení skutkových okolností, které předcházely kázeňskému potrestání žalobce. Na závěr je konstatováno, že žalobce se vědomě dopustil přestupku a v postupu kompetentních pracovníků nebylo shledáno porušení žádných norem.

Na projednávaný případ dopadá tato právní úprava.

Podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení lze za kázeňský přestupek odsouzenému uložit kázeňský trest. Kázeňský trest se neuloží, jestliže samotným projednáním kázeňského přestupku s odsouzeným lze dosáhnout sledovaného účelu. Správní orgán prvního stupně žalobci uložil kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) téhož zákona.

Zde krajský soud považuje za důležité zdůraznit, že součástí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení kázeňského trestu bylo rovněž řádné poučení o možnosti podat si v případě nesouhlasu s potrestáním stížnost dle § 52 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce byl poučen jak o lhůtě pro včasné podání stížnosti, tak rovněž o tom, že stížnost je možno uplatnit prostřednictvím toho, kdo vydal rozhodnutí.

Žalobce svého práva využil a stížnost si podal týž den, kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Správní orgán druhého stupně postupoval v souladu s ust. § 52 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, podle kterého **o stížnosti rozhodne do 5 pracovních dnů od jejího podání ředitel věznice nebo k tomu zmocněný zaměstnanec Vězeňské služby**. K rozhodnutí o stížnosti nelze zmocnit zaměstnance, který kázeňský trest uložil nebo který rozhodl o zabrání věci. O stížnosti proti rozhodnutí ředitele věznice rozhodne generální ředitel Vězeňské služby.

Podstatou sporu je otázka nastolená žalobcem, který nepovažoval rozhodnutí speciálního pedagoga o své stížnosti proti uložení kázeňského trestu za rozhodnutí

kompetentní osoby, neboť dle tvrzení žalobce nebyl speciální pedagog k takovému postupu zmocněn či pověřen ředitelem věznice. O stížnosti žalobce tak mohl dle jeho přesvědčení s odkazem na ust. § 52 zákona o výkonu trestu odnětí svobody rozhodnout pouze ředitel věznice. Proto žalobce učinil předmětem žaloby, jak sám nazývá – Rozhodnutí ředitele věznice ze dne 23. 8. 2013. Fakticky je tento dokument samotným zpracovatelem nazván Závěrečná zpráva.

Krajský soud je přesvědčen, že se žalobce ve svém úsudku mylí. Podle ust. § 51 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody kázeňskou pravomoc nad odsouzenými vykonávají generální ředitel Vězeňské služby a ředitelé věznic. **Jiní zaměstnanci Vězeňské služby mohou kázeňskou pravomoc vykonávat, pokud k tomu byli zmocněni generálním ředitelem Vězeňské služby nebo s jeho souhlasem ředitelem věznice.** Soud ověřil, že toto zmocňující ustanovení došlo svého naplnění Nařízením č. 32/1999 ze dne 20. 12. 1999, vydaným generální ředitelkou Vězeňské služby České republiky (dále Nařízení), které nabylo účinnosti dnem 1. 1. 2000. Jedná se o Nařízení, kterým se zmocňují zaměstnanci Vězeňské služby České republiky k výkonu kázeňské pravomoci nad odsouzenými.

Odpověď na pochybnosti žalobce o kompetenci speciálního pedagoga rozhodnout o stížnosti proti uložení kázeňského trestu lze nalézt v článku 6 tohoto Nařízení. Podle odst. 1) tohoto článku stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu jsou oprávněni rozhodovat:

- a) speciální pedagog, uložil-li kázeňský trest vychovatel,
- b) vedoucí oddělení, uložil-li kázeňský trest speciální pedagog,
- c) ředitel věznice, uložil-li kázeňský trest vedoucí oddělení.

Ze správního spisu se podává, že kázeňský trest žalobci uložil vychovatel věznice a o včasné stížnosti rozhodl v souladu s č. 6 odst. 1 písm. a) Nařízením speciální pedagog věznice. Pokud tedy žalobce oslovil svým podáním ze dne 4. 8. 2013 ředitele věznice, tak ten toliko ověřil, že o stížnosti žalobce proti uložení kázeňského trestu rozhodl dne 8. 8. 2013, a to v souladu s Nařízením, speciální pedagog věznice. Ostatně i proto je výsledný výstup šetření učiněný ředitelem věznice nazván Závěrečná zpráva o provedeném šetření. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že Nařízení, na základě kterého postupovaly správní orgány v případě žalobce, bylo zrušeno teprve k 31. 12. 2013, a to Nařízením generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 70/2013 ze dne 30. prosince 2013, které nabylo účinnosti 1. 1. 2014.

Z výše uvedeného vyplývá, že pokud by se žalobce domáhal žalobou doručenou krajskému soudu dne 25. 10. 2013 přezkoumání rozhodnutí ze dne

8. 8. 2013 o stížnosti proti uložení kázeňského trestu, byla by jeho žaloba podána opožděně, neboť by nebyla uplatněna v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s.

Pokud žalobce výslovně učinil předmětem žaloby Závěrečnou zprávu ředitele věznice ze dne 23. 8. 2013, pak krajský soud s ohledem na již popsané uzavírá, že

žalobcem napadená Závěrečná zpráva není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť jí nedochází k zásahu do subjektivních veřejných práv účastníka řízení, a tedy není přezkoumatelná ve správním soudnictví. Reakci ředitele věznice na podání žalobce ze dne 4. 4. 2013 označené jako stížnost poté, kdy ověřil, že v řízení o žalobcově stížnosti proti uložení kázeňského trestu bylo postupováno v souladu s ust. § 46, § 51 a § 52 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a o stížnosti proti uložení kázeňského trestu rozhodl k tomu kompetentní orgán, je nutno považovat za úkon, kterým se nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva nebo povinnosti žalobce. Dle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. ve spojení s ust. § 70 písm. a) s. ř. s. krajský soud uzavřel, že žaloba je nepřipustná, neboť ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Žalobu je tak třeba odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v návaznosti na již zmiňované ust. § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s..

O nákladech řízení rozhodl krajský soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce v řízení úspěšný nebyl a správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 24. září 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu